

PŠENIČNA MOKA MANITOBA 0

- slovenske izdelave, enakovredna italijanskemu tipu 0
- idealna za vse vrste zahtevnih vzhajanih izdelkov
- za kruh, pekovsko pecivo, potico, parkeljne in številne druge izdelke

Poišči jo v vseh Mlinotestovih trgovinah.

Želiš osvojiti vse skrivnosti peke in preskusiti nove recepte? Pridruži se naši FB skupini Mojstri peke.

Jaz und te & multiCOOLti

Tudi letos se je dvanajst pilonovcev udeležilo Vzgojiteljade, ki je namenjena predvsem dijakom vzgojiteljskih šol, pa tudi njihovim ravnateljem in učiteljem. Že vrsto let se tako srečujemo na različnih koncih Slovenije oz. na šolah, ki izvajajo program Predšolska vzgoja. Letos smo bili gostje Dvojezične srednje šole Lendava.

Na krajši uvodni prireditvi so nas med drugimi pozdravili tudi otroci iz lendavskega dvojezičnega vrtca, ravnateljica srednje šole pa nam je pojasnila, da smo prišli v izrazito

Pilonovci na Vzgojiteljadi v Lendavi, vir: Dvojezična srednja šola Lendava

Diamantna in srčna – Urška Bučinel

Spomladanski rok poklicne mature je našo šolo razveselil z diamantno maturantko – Urško Bučinel. Profesorjev in profesor, pa tudi marsikaterega maturanta, njen rezultat ni presenetil, saj smo Urško v času njenega štiriletnega šolanja spoznali kot izjemno delavno in prizadevno, obenem pa tudi sočutno in srčno dijakinjo. Svojo srčnost je le še potrdila, ko nas je v oktobru ganila z zahvalnimi pismi.

V začetku julija je profesorje in verjetno tudi tebe razveselila novica, da si na poklicni maturi dosegla čisto vse točke in tako postala diamantna maturantka. Kako si se ob tem počutila ti?

Če iskreno povem, takega rezultata vsekakor nisem pričakovala, čeprav so vsi okrog mene, od profesorjev do prijateljev in sošolcev, že od začetka verjeli, da mi to lahko uspe. Moj cilj vsekakor ni bil postati diamantna maturantka, vendar me je skozi maturo vodila le močna želja po tem, da zberem dovolj točk za vpis na izbrano fakulteto. V trenutku, ko je ravnatelj razglasil moje rezultate, sem čutila res veliko srečo, predvsem pa hvaležnost in ponos, saj sem v šolo in učenje vložila res ogromno truda, ki je bil v tistem trenutku poplačan. Čutila sem veliko olajšanje, saj sem vedela, da je to zagotovilo za vpis na nadaljnji študij. S solzami sreče v očeh in velikim nasmehom na obrazu sem stopila do ravnatelja in profesorjev, ki so mi predali spričevalo in mi iskreno čestitali.

Ali je tvoja izbira srednje šole in programa Predšolska vzgoja temeljila na želji po vzgojiteljskem poklicu, na bližini domu, si sledila prijateljem ...?

Vpis na Srednjo šolo Veno Pilon Ajdovščina pravzaprav ni bil moja prva izbira, saj sem sprva razmišljala tudi o veterini, zdravstvu in aranžerstvu, vendar se na koncu zaradi različnih razlogov nisem odločila za to. Vedno sem imela rada otroke in veselila sem se dela z njimi, vendar nisem bila prepričana, ali je ta poklic res zame, ali sem tega sposobna. Potem pa mi je življenje nekako samo pokazalo, da je ta pot mogoče prava, saj me je najprej zelo navdušil informativni dan na tej šoli, nato pa so v moje življenje prišle še nečakinja in prijateljicini dvojčici, ob varstvu katerih sem spoznala, da se moja duša v otroški družbi napolni in razveseli. Z njihovo pomočjo sem pridobila tudi na samozavesti in se dokončno odločila za vpis.

Zaslužene poletne počitnice so mimo, začelo se je novo študijsko leto – kako si si zastavila svojo življenjsko pot? S takim uspehom na maturi so ti bila gotovo odprta številna vrata.

Med prakso v srednji šoli sem spoznala, da me to delo zares veseli in se želim še dodatno izobraziti na področju predšolske vzgoje. Svojo pot zato nadaljujem v isti smeri, in sicer na Pedagoški fakulteti Univerze v Ljubljani, kar se vsaj zaenkrat kaže kot prava odločitev. Poleg vzgoje me veseli tudi petje, nastopanje, ustvarjanje, pisanje in mnogo drugih stvari, na katerih bom delala in vanje vlagala svoj trud tudi ob študiju, potem pa bom videla, kam me zapelje

multikulturno okolje in da so prav to želeli poudariti s sloganom letošnje Vzgojiteljade – Jaz und te & multiCOOLti.

Nato so se dijaki razporedili v dvanajst zanimivih delavnic, kjer so spoznavali delo vzgojitelja, obenem pa neposredno občutili multikulturnost v varnem, spodbudnem in vključujočem učnem okolju.

»Učil sem se ekonomskih strategij, pri tem pa srečal nove ljudi, okusil lokalno hrano, opazoval pokrajino, slišal madžarščino in se naučil nekaj madžarskih besed.« Lovro Brelih

»V multijezični delavnici smo oblikovali družabno igro, v kateri se prepletajo slovenščina, madžarščina, angleščina, nemščina in španščina. To so jeziki, ki se jih učijo in/ali vsakodnevno uporabljajo lendavski dijaki.« Vita Čeč

»Izmenjali smo si izkušnje, se družili z vrstniki z vseh koncev Slovenije in spletli nova prijateljstva. Zanimivo je bilo sodelovati v multinarčni komunikaciji.« Arabela Breščak

»Bila sem v delavnici kemijskih poskusov, ki jih bom zagotovo kdaj ponovila za otroke v vrtcu. Ob tem pa sem opazila, da se delo in navade na multikulturni

oblikovali družabno igro, v kateri se prepletajo slovenščina, madžarščina, angleščina, nemščina in španščina. To so jeziki, ki se jih učijo in/ali vsakodnevno uporabljajo lendavski dijaki.« Vita Čeč

»Izmenjali smo si izkušnje, se družili z vrstniki z vseh koncev Slovenije in spletli nova prijateljstva. Zanimivo je bilo sodelovati v multinarčni komunikaciji.« Arabela Breščak

»Bila sem v delavnici kemijskih poskusov, ki jih bom zagotovo kdaj ponovila za otroke v vrtcu. Ob tem pa sem opazila, da se delo in navade na multikulturni

šoli razlikujejo od naših. Na dvojezičnem območju se namreč srečujejo pripadniki različnih kultur, verskih prepričanj, narodnostnih in etničnih skupnosti, kar se odraža v njihovem vsakodnevnem življenju, tudi na šoli.« Pia Manfreda

Na Vzgojiteljadi v Lendavi smo pilonovci spoznavali drugačnost, se učili spoštovanja, strpnosti in sožitja ter tako postavili še en kamenček v mozaik naše srčnosti, vedoželjnosti in ustvarjalnosti.

Alenka Vidmar, prof.

Urška Bučinel, foto: Urška Kompara Žvokelj, prof.

pomoč in čut za sočloveka. Vse to si le še potrdila, ko si vsakemu profesorju, ki te je v teh štirih letih poučeval, napisala osebno zahvalo. Marsikomu si s tem pismom povzročila cmok v grlu in solze v očeh. Česa takega namreč ni storil še nihče od naših nekdanih dijakov. Zakaj si se odločila za to potezo?

Vsi nam pravijo, da je uspeh plod našega lastnega dela. S tem se seveda strinjam, vendar pa sem preko vseh štirih let spoznala, da brez profesorjev vsekakor ne bi šlo. Mislim, da se kot učenci oziroma dijaki sploh ne zavedamo, koliko lastnega znanja, truda, časa in potrpljenja vsak profesor vliži v svoje delo, zato mislim, da bi jim morali biti vsi resnično hvaležni in jih spoštovati. Sploh menim, da so bili moji profesorji takšni, da so se res trudili za to, da bi dijaki snov usvojili in jo razumeli. Kar pa najbolj cenim, je to, da so bili najprej osebe z velikim srcem,

ki so ti bile vedno pripravljene priskočiti na pomoč. In prav iz tega razloga sem se želela vsakemu posebej zahvaliti za to, kar so, in za to, kar so mi dali. Zaradi njihovega znanja in pomoči sem lahko sledila svojim sanjam in prišla na izbrani faks. Ko so me ob razglašeni rezultatih mature vsi nasmejanj objeli in mi čestitali, ne kot profesorji, temveč kot prijatelji, mi je bilo jasno, da je preprosto pismo zahvale le ena malenkost, ki jo lahko naredim, da jim še enkrat rečem iz srca: HVALA.

Urška, zahvaljujemo se ti za intervju, predvsem pa za vse, kar si storila za našo šolo v teh letih. Vse, kar ti profesorji želimo, pa najlepše povzamejo besede profesorice Vide Červ: »Urška, želim ti, da bi v ta velikokrat turobni svet še naprej prižigala plamenčke upanja in da bi v njih svetlobi še naprej žarela tudi ti.«

Karmen Ferjančič Žgavc, prof. Barbara Batagelj, prof.